

РЕШЕНИЕ

№ 22649

гр. София, 05.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 87 състав, в публично заседание на 28.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Жана Петрова

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **4994** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс, вр. чл. 10а от Закона за чужденците в Република България.

Образувано е по жалба с вх. № 12249/09.04.2026г. на О. К. (на лат. О. К.), гражданин на Република Турция, [дата на раждане] в [населено място], Република Турция, с паспорт № U34889067, валиден до 18.12.2034г., чрез адв. Г. П. С. – ПАК със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3, срещу Отказ за издаване на виза “D”, постановен от Консулско длъжностно лице (КДЛ) в Посолството на Република България в [населено място] в Република Турция на 23.03.2026г. на основание чл.10 ал.1, т.17 от ЗЧРБ по заявление за издаване на виза № ANK25007902V подадено на 19.11.2025г.

Жалбоподателят визира незаконосъобразност на отказа поради липса на мотиви, допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на закона – отменителни основания по чл. 146, т. 2-4 АПК. Твърди, че при постановяването на обжалвания отказ не са обсъдени релевантните по случая факти. Счита, че отказът е немотивиран и че жалбоподателя недвусмислено е доказал, че иска да се установи трайно в Република България и след като получи право на продължително пребиваване да събере семейството си заедно със съпругата си на територията на страната Твърди че са представени доказателства за наличието на разполагаеми и достатъчни средства за издръжка, както и надлежни доказателства – дългогодишен договор за наем за 5 години, които да обосновават намерението му. Навежда се на нарушение на чл. 8 от Европейската конвенция за правата на човека (ЕКПЧ) и конкретно правото на личен и семеен живот, както и правото на свободно придвижване, регламентирано в чл.2 от Протокол № 4 към ЕКПЧ. С тези аргументи от съда се иска да отмени изцяло отказа за издаване на дългосрочна

виза, издаден от КДЛ в Посолството на Република България в [населено място] в Република Турция. Претендират се направените по делото разноски по представен списък.

Ответникът, КДЛ – втори секретар в Посолството на Република България в [населено място] в Република Турция, чрез процесуалния си представител главен специалист И. А., изпраща административната преписка, като с придружително писмо изразява становище по същество на жалбата. Прави доказателствени искания за изискване от ДАНС и Дирекция „Миграция“ на становищата представени във връзка с проведената съгласувателна процедура по оспорения отказ. Изразява възражение за прекомерност при претендирани разноски от жалбоподателя.

Административен Съд С.-Град след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление регистрирано с вх. № ANK25007902V подадено на 19.11.2025г. (л.36-37) жалбоподателят О. К. (на лат. О. К.), гражданин на Република Турция подал до Посолството на Република България в [населено място] в Република Турция искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване вид „D“ .

Към заявлението са приложени: копие от паспорт на жалбоподателя, Едногодишна медицинска застраховка от Q. SIGORTA AS, Документ от 28.08.2025 г. от Институция за социално-пенсионно осигуряване, областна дирекция за социално осигуряване - А., доказващ, че О. К. е пенсионер, Договор за наем от 29.09.2025 г. сключен за срок от 5 години между: наемодатели : С. Е. Х. – О. и С. Х. О. и наемател: О. К. с нотариална заверка на подписите при нотариус Г. Х. с рег. № 554, Извлечение - отчет по сметка от БАКБ, удостоверяващо наличието по сметките на О. К. в размер на 6713,37 евро към дата 30.05.2025г. ; Свидетелство за съдимост № 93359258-2025-[ЕГН], издадено от Национална главна прокуратура - А., с извършен легализиран превод и заверен от нотариус, Препис извлечение от регистъра на гражданското състояние с извършен легализиран превод и заверен от нотариус; Декларация от О. К., че месечната му пенсия ще му бъде изплащана на територията на Република България, Декларация от собствениците на наетия имот, че същите са съгласни О. К. да ползва жилището за срок от 5 години и да направи адресната си регистрация на посочения адрес, а именно: [населено място], [улица] с площ от 120 кв. м..

По подаденото заявление за издаване на виза вх. № ANK25007902V от 19.11.2025г., е издаден отказ за издаване на виза вид тип „D“, от Н. Х. Б., КДЛ – втори секретар в Посолството на Република България в [населено място] в Република Турция.

Обжалваният в настоящето производство отказ на виза е издаден в стандартния формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, като в него е посочено, че визата е отказана на основание чл.10, ал. 1, т.17 от ЗЧРБ. Като фактически основания за отказа е посочено, че: не са доказани достоверно условията на заявеното пребиваване в Република България. При извършена проверка е установено, че чуждият гражданин ще използва адреса само и единствено за издаване на БЛД.

В хода на съдебното производство от МВР, дирекция “Миграция” и ДАНС са изискани и представени доказателства във връзка със заявлението на жалбоподателя от 19.11.2025г.

С писмо рег. № М-4151/21.05.2026г.(л.79) зам.- председателят на ДАНС уведомява съда, че съгласувателната процедура по подаденото от апликанта заявление за виза е осъществено от ТД „Национална сигурност“ – [населено място] -, като е изразено положително становище в Националната визова информационна система, тъй като апликантът не е бил идентифициран като заплахата за националната ни сигурност. Становището е изразено по електронен път и няма изготвени писмени документи.

От МВР, Дирекция „Миграция“ е представено по делото – писмо рег. № 372р-5843/16.03.2026г. (л.73) с приложение: Констативен протокол от 13.03.2026г. рег. № 372р-5695/13.03.2026г. С

писмото е посочено, че Група „Миграция“ – ОДМВР Шумен възразява да бъде издадена виза на жалбоподателя О. К., гражданин на Република Турция, тъй като не са доказани достоверно условията на заявеното пребиваване, при проверка на заявеният адрес е установено, че чуждият гражданин ще ползва адреса само и единствено за издаване на БЛД. В приложения констативен протокол е посочено, че на 13.03.2026г. в 11,00 часа при извършена проверка на лицето заявител - О. К. на заявения адрес: [населено място], [улица], вх. А , ет. 3, ап.5 е проведен разговор със С. Е. Х. – О., която потвърдила, че познава турският гражданин, който е познат на съпруга ѝ и е пенсионер, който е трайно установен в Турция, ще използва адреса само и единствено за издаване на български документи за самоличност, за да идва на гости, като жилището има 4 стаи и живеят 4 души.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата до съда е подадена на 09.04.2026г. от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, след получаване на отказа за издаване на виза на 30.03.2026г. Съгласно разпоредбата на чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая жалбоподателят претендира засягане на правата му по чл.8 от ЕКПЧ правото на зачитане на личен и семеен живот и правото на свободно придвижване, регламентирано в чл.2 от Протокол № 4 към ЕКПЧ.

Следователно жалбата, попада в предвиденото в закона изключение, допустима е и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Съгласно чл. 34, ал. 5 от Н. формулярите по ал. 1 – 3 се подписват от ръководителя на задграничното представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на отказ на издаване на виза на границата – от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Със Заповед № 95-00-26/16.01.2025 г., издадена от Министъра на външните работи (л.47), са определени длъжностни лица от Дирекция „К. отношения“ на Министерство на външните работи, компетентни да вземат решения за отказ за издаване на виза и е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулски представителства да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват формулярите по образец. Със Заповед № 17/28.07.2025 г. на Посланика на Посолството на Република България в А. (л.45) Н. Х. Б. е определен за консулско длъжностно лице, което да съставя, подписва и връчва (съобщава) на заинтересованите лица формулярите за отказ по Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 и Приложение № 8 чл. 34, ал. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим за уведомяване и обосновка на отказ от издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Предвид изложеното съдът приема, че оспореният акт е издаден от компетентен административен орган съгласно чл. 34, ал. 5 във връзка с ал. 3 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Н.).

Редът и условията, при които чужди граждани пребивават на територията на Република България е уреден в Закона за чужденците в Република България. Разпоредбата на чл. 9а от ЗЧРБ регламентира видовете издавани визи за пребиваване на територията на страната.

В нормата на чл. 8 от ЗЧРБ е предвидено, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза.

Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС No 198 от 11.07.2011 г. /, обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г./ - "Наредбата" регламентира редът за издаване на визи. Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение No 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

По делото е установено, че жалбоподателят е пенсионер, което е видно от представен: Документ от 28.08.2025 г. от Институтация за социално-пенсионно осигуряване, областна дирекция за социално осигуряване - А., доказващ, че О. К. е пенсионер и получава пенсия за осигурителен стаж в размер на 16881 Турски лири считано от 01.04.2023г.

Отказът е издаден след проведена съгласувателна процедура с Дирекция „Миграция“ - МВР и ДА „НС“ съобразно чл. 30, ал 2 от Н., съгласно която разпоредба консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция „К. отношения“ въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция „Национална сигурност“ освен в случаите по чл. 35, ал. 2. Съгласуването се извършва по ред и в срокове, определени в инструкцията на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“. В конкретния случай са налице отрицателно становище на сектор „Миграция“ – към ОДМВР - Х. и положително становище от ДАНС, като установените обстоятелства са квалифицирани като основание за отказ по чл.10, ал. 1, т.17 и от ЗЧРБ.

Целта на въведения разрешителен режим по отношение влизането и пребиваването в РБ на чужденци – граждани на трети страни, упражняването на който се основава, освен на ЗЧРБ, на Н. и на други, вътрешноведомствени актове, е свързана преди всичко с националната сигурност. Компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налице ли са основанията по смисъла на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, вр. чл. 34, ал. 1 от Наредбата, а проверката на Съда в тази връзка е ограничена от чл. 169 АПК.

В разпоредбите на чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ са регламентирани фактически основания, при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже целта и условията на планирания престой. Следователно издаването на благоприятен за молителя акт е обусловен от кумулативната даденост на две фактически основания – да бъдат установени от една страна целта на планирания престой, а от друга – условията за него. Описаните по – горе и представени от ответника в заверени преписи - писмени доказателства дават основание на Съда да осъществи дължимия контрол за законосъобразност на отказа, по отношение на това спазил ли е административният орган изискванията за

законосъобразност на отказа.

Видно от представените към административната преписка договор за наем на недвижим имот за срок от 5 години (л.12), декларация за предоставяне на адрес за пребиваване(л.13), извлечение от банкова сметка, целта и условията на заявеното пребиваване в страната са действителни и са установени по делото. Установено е, че жалбоподателя е пенсионер и получава пенсия в достатъчен размер, осигурил е жилище за престоя си в Република България. Съдът не кредитира изразеното становище от страна на сектор „Миграция“, че „апликантът не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване, каквото е изискването на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ. Посоченото в констативния протокол от Група „Миграция“ ОДМВР - Шумен, че по данни на наемодателя, апликантът е устроен и живее в Република Турция и ще използва адреса да си извади БЛД, като целта му е да идва на гости, не обосновават посоченият извод за наличие на предпоставките на чл.10, ал.1 т.17 от ЗЧРБ. Както становището, така и мотивите обаче, се основават на някакви субективни заключения и предположения, понеже анализът на описаните доказателства не води до безспорен извод за недоказване „достоверно целта и условията за заявеното пребиваване“. З., който към момента е на възраст почти 51 години е декларирал желанието си да пребивава в Република България като пенсионер, изрично посочено в подаденото от него заявление за виза. Сключил е договор за наем за срок от 5 години и притежава средства, за да се издържа на територията на страната ни от доход – пенсия.

Към административната преписка е приложена декларация от наемодателите С. О. и С. О., която представлява писмено доказателство по чл. 43 от АПК, чиито констатации не са оборени по никакъв начин. Видно от тази декларация и предоставянето на адрес за регистрация, както и от факта, че О. К. е сключил 5 годишен договор за наем – се обосновава извода, че той явно е заявил, че ще се установи трайно в Република България на адрес в Шумен, [улица]. От тук следва и извода, че наемателят има намерение да ползва имота дългосрочно а не инцидентно.

В допълнение на това в съдебното производство от представен констативен протокол от ПИ от група "Миграция" – ОДМВР – Шумен, с рег. № УРИ 372р-5695/13.03.2026 г., е видно, че при направена проверка на адреса, С. Е. Х. О. е потвърдила, че познава О. К. и че същият ще идва на гости и ще ползва имота за да си извади БЛД.

При така събраните доказателства не може да бъде споделен изводът в оспорения административен акт, че О. К. няма намерение да се установи трайно в Република България, нито че той не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. В действителност представените доказателства, оборват коментиранияте мотивите за издаване на акта. Неправилно административният орган се е основал на становище от 16.03.2026 г. на началник група "Миграция" при Областна дирекция на МВР - Шумен. От така удостовереното в същото, в резултат от проверката от 13.03.2026 г. не може да се направи извод, че жалбоподателя няма намерение да се установи трайно в Република България. Желанието на чуждестранния гражданин да си извади български лични документи не изключва неговото намерение да се установи трайно в България. Напротив - точно то свидетелства за желанието му да живее по-дълго в България предвид и дългосрочно наетото жилище в което да живее. Получаването на гражданство и БЛД би могло да последва, ако чужденецът пребивава трайно на територията на страната и отговаря на законовите изисквания за това. Намерението на чужденец да получи български лични документи не следва да се тълкува в смисъл, че същият не отговаря на условията за пребиваване.

Представеното становище на ДАНС рег. № М-4151 от 21.05.2026 г., съгласно което съгласувателната процедура по подаденото от апликанта заявление за виза е осъществена от Териториална дирекция "Национална сигурност" – Шумен, сочи на изразено положително становище в националната визова информационна система.

В този смисъл съдът намира, че изводите на административния орган, относно факта, че апликантът не доказва по убедителен начин целта и условията на пребиването са напълно необосновани и в пълно противоречие със събраните в производството доказателства относно наличието на средства от страна на апликанта и осигуреното жилище където да пребивава в следващите 5 години – потвърдени от домакина посочен в констативния протокол на Група „Миграция“ – ОДМВР - Шумен.

От анализът на събраните доказателства, съдът намира, че административният орган не е обосновал (не е изложил точни и ясни мотиви) защо приема, че кандидатът няма намерение да се установи трайно, продължително и постоянно на територията на страната.

Безспорно мотивите на административния акт имат за цел да обективират волята на неговия издател, както и обстоятелствата, обосноваващи постановяване на акт с определено съдържание. Съгласно цитираната по-горе разпоредба, административният орган може да откаже издаването на дългосрочна виза, когато гражданинът на третата страна не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Настоящият съдебен състав счита, след анализ на приложените към заявлението за издаване на виза доказателства, в случая липсват конкретни фактически основания за издаване на акта, които да са относими към правните основания, послужили за постановяване на оспорения отказ, с което е нарушена императивната норма на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Не е налице извършване на фактически и правен анализ на представените от заявителя документи и липсва каквото и да е логическа обосновка на направените правни изводи, базирана на конкретни фактически данни.

Съдебната практика по този вид спорове е непротиворечива и категорично изисква посочване в административния акт на конкретни фактически основания и данни за обсъждането на относимите към апликанта правно-релевантни факти и обстоятелства, поради които е постановен съответният отказ.

Доколкото жалбата се възприема за допустима по силата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, съдът дължи произнасяне и по съдържанието се в нея оплакване за нарушение на правото му на личен и семеен живот. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЕКПЧ " Всеки има право на неприкосновеност на личния и семейния си живот, на жилището и на тайната на кореспонденцията.", съгл. (ал. 2). Намесата на държавните власти в упражняването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите". Аргументи и доказателства за прилагане на изключението не са ангажирани от ответника.

Издаденият от втори секретар КДЛ по заявление за издаване на виза № ANK25007902Э/19.11.2025г., отказ е постановен в резултат на неправилно прилагане на обсъдените материално-правни норми на ЗЧРБ, при положение, че ответникът не установи и не докажа (арг. чл. 170, ал. 1 и ал. 2 АПК) по надлежния ред становището за наличие на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Отказът е издаден от материално компетентен административен орган, но не съответства на изискванията за форма, поради което като материално незаконосъобразен и поради нарушение на императивната норма на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, подлежи на отмяна. Предвид естеството на административния акт, съдът не може да реши спора по същество, поради което, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган за ново произнасяне съобразно дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

С оглед изхода на спора, на жалбоподателя следва да се присъдят направените в производството разноски за държавна такса в размер на 5,11 евро. Предвид представения по делото договор за

правна защита и съдействие (л.10), според който за осъществяване на процесуално представителство между жалбоподателя и неговия процесуален представител адв. Г. С.- ПАК е договорено възнаграждение в размер на 600 евро, изплатени авансово в брой, на жалбоподателя следва да бъде присъдена и сумата от 600 евро, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представителство и защита. Разноските следва да се възложат на Министерството на външните работи.

По възражението за прекомерност. Счита същото за неоснователно. Уговорената сума е близо до минимума съобразно Наредба № 1 за възнагражденията за адвокатска работа, както и е съобразено с фактическата и правната сложност на делото и извършените процесуални действия. Водим от горното, Административен Съд С. – град, Първо отделение, 87 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Отказ за издаване на виза “D”, постановен от Консулско длъжностно лице в Посолството на Република България в [населено място] в Република Турция на 23.03.2026г., с който на основание чл.10 ал.1, т.17 от ЗЧРБ на О. К. (на лат. О. К.), гражданин на Република Турция, [дата на раждане] в [населено място], Република Турция, с паспорт № U34889067, валиден до 18.12.2034г. е отказано издаването на виза тип “D”, по подаденото от него заявление № ANK25007902V от 19.11.2025г.

ВРЪЩА преписката на Консулско длъжностно лице в Посолството на Република България в [населено място] в Република Турция за ново произнасяне по заявление на О. К. (на лат. О. К.), за издаване на виза вид „D“ № ANK25007902V от 19.11.2025г. съобразно дадените мотиви.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на О. К. (на лат. О. К.), гражданин на Република Турция, [дата на раждане] в [населено място], Република Турция, с паспорт № U34889067, валиден до 18.12.2034г., разноски в размер на 605,11 евро (шестстотин и пет евро и единадесет цента) представляващи държавна такса и разноски за адвокатско възнаграждение за оказана правна защита и съдействие.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: